

URL: <https://modecon.mnau.edu.ua/issue/17-2019/moroz.pdf>

2. Кузьменко Г. О, Телендій А. А. Вплив війни на аграрний сектор України: виклики та роль державного управління у відновленні галузі. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. С. 22-28. URL: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2024/5_2024/6.pdf

3. Ткач Л. Стан впровадження блокчейн-технології в економіку України, враховуючи виклики сьогодення. *Економіка та суспільство*. 2024. №69. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-69-79>

Федоренко Олександр Сергійович

Київський національний університет технологій та дизайну (м. Київ)

Науковий керівник – д.е.н., проф. Олешко А. А.

КЛЮЧОВІ ТЕНДЕНЦІЇ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО БІЗНЕСУ

Інтенсивний розвиток міжнародних економічних зв'язків проявляється в поглибленні міжнародного поділу праці, торговельних, науково-технічних, фінансово-економічних зв'язків, інтернаціоналізації та глобалізації праці, капіталу, інформації, інновацій, виробництва і його результатів. Посилюється відкритість національних економік, їхня взаємодія і зближення, розвиваються і зміцнюються регіональні міжнародні економічні структури тощо.

Сучасна світова економіка знаходиться у процесі переходу до постіндустріально-інформаційної економіки, яка по суті є економікою знань. Рух до економіки знань ґрунтується на трьох взаємопов'язаних основах – інформаційній, інтелектуальній, інноваційній, причому „інформаційна основа живить інтелектуальну, а інтелектуальна – інноваційну” [1].

Основними властивостями знання як виробничого ресурсу є:

- 1) суспільне благо, що визначається невідчуженістю, неможливістю виключення будь-кого із споживання;
- 2) відсутність обмежень на загальний обсяг знань;
- 3) нескінченність знань у процесі використання;
- 4) дифузія (поширення) знань підвищує їх цінність;
- 5) несуперництво у споживанні;
- 6) незворотність передачі знань;
- 7) позাপросторовість;

8) варіативність використання;

9) вибірковість знання — для усвідомлення знання і його подальшого використання необхідний визначений рівень освіти і кваліфікації;

10) незалежність вартості створення знань від інтенсивності їх подальшого використання [2].

Інтернаціоналізація інноваційного бізнесу досить складна і включає п'ять стадій [3].

Перша стадія пов'язана з розвитком організаційних систем з метою збору науково-технічної інформації та інформації про вироби для використання її в організації виготовлення цих виробів усередині країни.

Друга стадія передбачає створення організаційної системи для передання технології на виробничі потужності за кордоном.

Формування науково-дослідних установ та лабораторій починається здебільшого на третій стадії. Однак у багатьох компаніях закордонна лабораторія, незважаючи на те, що називається центром НДДКР, де-факто здійснює незначні дослідження чи розвиток продукту. Замість цього вона служить для виконання широкого діапазону інших дій: технічної кооперації з постачальниками, підтримки передання технології у виробництво, підтримки перехресного ліцензування.

На четвертій стадії закордонні науково-дослідні лабораторії зосереджуються на розвитку нових виробів, що стає їхньою центральною місією. Ці лабораторії втілюють те, що взагалі визначається як інтернаціоналізація інноваційного процесу.

П'ята стадія розширює їхнє стратегічне завдання, щоб охопити фундаментальні дослідження, де лабораторія бере участь у прогресивному транснаціональному поділі розвитку технології в межах компанії.

Управління міжнародною фірмою відрізняється від управління фірмою, що працює виключно на внутрішньому ринку, через такі фактори:

- усі країни є різними;
- спектр проблем, з якими доводиться мати справу менеджеру міжнародної фірми, набагато ширший, а самі проблеми — набагато складніші від тих, які вирішує менеджер на вітчизняному ринку;
- міжнародній фірмі доводиться шукати шляхи діяльності в умовах обмежень, спричинених втручанням урядів у систему міжнародної торгівлі та

іноземних інвестицій;

— міжнародні трансакції (операції) передбачають конвертацію грошей у різні валюти.

Головна перевага інтернаціоналізації інноваційної діяльності полягає в можливості одержувати потрібні технологічні рішення на єдиному глобальному ринку результатів інтелектуальної діяльності, а не створювати їх за рахунок своїх внутрішніх ресурсів.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Скаленко О.К. Глобальні резерви поступу (Інформація + інтелект + інновації). К.: Інформаційно-видавничий центр „Інтелект”, 2002. 427 с.
2. Федулова Л. І. Економіка знань: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.]. НАН України; Ін-т екон. та прогнозув. НАН України. К., 2009. 600 с.
3. Світовий бізнес / За ред. Ф. Ф. Бутинця. Житомир: Рута, 2004.

Шестеряньський Данило Едуардович

Київський національний університет технологій та дизайну (м. Київ)

Науковий керівник – д.е.н., проф. Олешко А. А.

СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОЇ КОМПАНІЇ

В умовах глобалізації та зростання конкуренції стратегічний розвиток міжнародних компаній стає основою їхнього успіху. Вибір стратегії розвитку компанії на світовому ринку залежить від багатьох факторів, таких як специфіка галузі, ресурси компанії, а також економічні та політичні умови на різних ринках. Розуміння основних теоретичних концепцій стратегій розвитку, а також прикладів успішних кейсів, дозволяє краще зрозуміти, як працюють міжнародні компанії та які підходи є найбільш ефективними.

Коли компанії вирішують, як діяти на міжнародному рівні, вони вибирають одну з кількох основних стратегій, кожна з яких має свої переваги та недоліки. Нижче розглянуті найпоширеніші стратегії розвитку міжнародних компаній.

1. Глобалізація. Стратегія глобалізації передбачає створення єдиного продукту для різних ринків, що дозволяє знижувати витрати на виробництво та маркетинг завдяки масштабам. Водночас цей підхід має свої обмеження, оскільки він не враховує культурні, соціальні та економічні особливості кожного ринку.